

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

ДЖОРДЖІЯ

Мій коханий Джеймсонє!

На нас із тобою рано ставити хрест. Моє серце завжди буде з тобою, де б ми не були. Час і відстань — лише тимчасові незручності для такого кохання, як наше. Мені байдуже, чи йдеться про дні, місяці ба навіть роки, — я чекастиму. Ми чекатимемо. Ти знайдеш мене там, де струмок огинає хиткі осики, саме там, де ми обоє мріяли дождати одне одного. Мене вбиває те, що я залишаю тебе, але я зроблю це заради тебе. Я оберігатиму нас. Я чекастиму на тебе щосекунди, щогодини, щодня до кінця свого життя, а якщо й цього буде замало, то чекастиму цілу вічність, бо саме стільки я кохатиму тебе, Джеймсонє.

Повертайся до мене, коханий.

Скарлетт

«Джорджія Еллсворт». Я провела великим пальцем по кредитці, шкодуючи, що мені несила геть-чисто стерти літери. Шість років шлюбу, і єдине, що мені лишилося, — це прізвище, яке навіть не було моїм.

За кілька хвилин у мене не буде й цього.

— Номер дев'яносто вісім? — гукнула Джульєт Сінклер з-за плексигласового скла своєї кабінки так, ніби я була не

єдиною людиною у відділенні ДАІ Поплар-Гроув і не стирчала там протягом останньої години.

Я прилетіла до Денвера сьогодні вранці й приїхала сюди по обіді, але досі не побувала вдома: настільки відчайдуш-но я прагнула позбутися останніх натяків на Деміана у своєму житті. Маю надію, якщо втрачу його прізвище, то відчуватиму трохи менший біль через втрату його самого й шести років свого життя.

— Я тут.

Я відклала кредитку та підійшла до віконця.

— Де твій номерок? — запитала Джульєт, простягаючи руку із самовдоволеною посмішкою, яка майже не змінилася зі шкільних часів.

— Тут тільки я, Джульєт.

Виснаження било по кожному нерву в моєму тілі. Коли це скінчиться, я зможу згорнутися клубочком у тому великому кріслі в бабусиному кабінеті й ігноруватиму світ до кінця свого життя.

— У правилах вказано...

— Та годі тобі, Джульєт. — Софі закотила очі, увійшовши до кабінки Джульєт. — Усе одно папери Джорджії в мене. Сходи на перекур абощо.

— Гаразд. — Джульєт відштовхнулася від стійки, звільнивши місце для Софі, яка закінчила школу на рік раніше. — Рада тебе бачити, Джорджіє. — Вона кинула в мій бік цукрово-солодку усмішку.

— І я тебе.

Я подарувала їй відпрацьовану усмішку, яка була приклеєна до мого обличчя протягом останніх кількох років, допомагаючи мені триматися купи, поки все інше розсипалося.

— Вибач за це. — Софі нахилилася, морщачи носа й направляючи окуляри. — Вона... Взагалі-то, вона не сильно змінилася. У кожному разі все було ніби гаразд.

Вона повернула документи, які мій адвокат дав мені вчора разом із моєю новою карткою соціального страхування, і я поклала їх у конверт. Іронія полягала в тому, що, тоді як моє життя розвалилося, свідчення цього краху були акуратно скріплені скобою, повернутою на сорок п'ять градусів.

— Я не читала угоду абощо, — тихо сказала вона.

— Про це писали в «Тижневику про зірок!» — подала голос Джульєт.

— Не всі ми читаємо цей мотлох із плітками! — відповіла Софі через плече і співчутливо усміхнулася мені. — Ми всі тут пишаємося тобою, тим, як високо ти тримала голову під час цього... всього.

— Дякую, Софі, — відповіла я, ковтаючи клубок у горлі.

Єдине, що було ще гірше, ніж крах шлюбу, який мені всі й пророкували, — це те, що про моє розбите серце та приниження написали всі вебсайти та журнали для любителів пліток, а ті з таємною насолодою смакували моєю особистою трагедією. В останні шість місяців мене прозвали Крижаною Королевою, бо я високо тримала голову й не відкривала рота, коли мені в обличчя тицяли камери, але, якщо такою була ціна збереження того, що лишилося від моєї гідності, хай так і буде.

— То я можу привітати тебе із поверненням додому? Чи ти просто в гості?

Джульєт простягнула мені невеличкий роздрукований папірець, який слугуватиме моїм тимчасовим водійським посвідченням, доки нове не надійде поштою.

— Я повернулася додому.

Моя відповідь була все одно що оголошення новини по радіо — Джульєт подбає про те, щоб усі в Поплар-Гроув знали про це ще до вечора.

— Що ж, тоді ласкаво прошу додому! — Вона яскраво усміхнулася. — Ходять чутки, що твоя мама теж у місті.

У мене скрутило шлунок.

— Справді? Я... ну... ще не була вдома.

«Ходять чутки» означало, що маму бачили або в одному з двох магазинчиків, або в місцевому барі. І друге було значно ймовірніше. З іншого боку, можливо, це добрий...

Не закінчуй цього речення.

Одна думка про те, що мама могла приїхати, щоб підтримати мене, мала обернутися нищівним розчаруванням. Вона чогось хоче.

Я прочистила горло:

— Як поживає твій тато?

— У нього все добре! Зараз ніби все під контролем. — Обличчя Джульєт посмутніло. — Мені справді шкода через те, що з тобою сталося, Джорджіє. Я навіть уявити не можу, що було б, якби мій чоловік... — Вона похитала головою. — Так чи інакше, а ти на таке не заслужила.

— Дякую. — Я відвела погляд, помітивши її обручку. — Перекажуй від мене привіт Дену.

— Перекажу.

Я вийшла на пообіднє світло, яке розфарбувало Мейн-стріт спокійним м'яким теплом, і зітхнула з полегшенням. Я повернула своє прізвище, а місто виглядало саме таким, яким я його пам'ятала. Сім'ї прогулювалися вулицями, насолоджуючись літньою погодою, а друзі теревенили на тлі мальовничих скелястих гір. Населення Поплар-Гроув було меншим, ніж мешканців у висотці, проте достатньо численним, щоб пів десятка світлофорів були не зайвими, і настільки згуртованим, що приватність була тут рідкістю. А ще в нас була чудова книгарня.

Бабуся подбала про це.

Я кинула папери на переднє сидіння орендованої машини й завмерла. Напевно, мама зараз вдома — я не просила, щоб вона віддала мені ключі після похорону. Раптом виявилося, що мені не так уже й хочеться їхати додому. Останні кілька місяців висмоктали з мене співчуття, силу й навіть

надію. Я не була певна, що зможу впоратися з мамою, коли в мені залишилася тільки злість.

Але тепер я вдома, де зможу поновити сили, поки знову не стану цілісною.

Підзарядитися. Саме це було мені потрібно перед зустріччю з мамою. Я попрямувала через дорогу до «Чайного столика» — того самого магазину, який бабуся допомогла відкрити одній зі своїх найближчих подруг. За заповітом, який вона залишила, тепер я була мовчазною партнеркою. Я була... всім.

У мене стиснулося серце, коли я дорогою побачила табличку «Продається» на колишньому зоомагазині містера Наварро. Минув рік відтоді, як бабуся повідомила мені, що він помер, а його магазин був найкращою нерухомістю на Мейн-стріт. Чому тут не відкрилося щось інше? Поплар-Гроув заледве тримався на плаву? Ця думка скрутилася в моєму шлунку, як кисле молоко, коли я увійшла до книгарні.

Пахло пергаментом і чаєм, до чого домішувалися запах пилу й атмосфера дому. Поки я жила в Нью-Йорку, я так і не змогла знайти в жодній книгарні нічого схожого на цей заспокійливий аромат. Із першим же ковтком повітря мої очі затуманив смуток. Бабусі не було вже пів року, і я так за нею сумувала, що ледве стримувала почуття, які наповняли мої груди, ніби я от-от провалюсь у порожнечу, яку вона лишила по собі.

— Джорджіє? — Щелепа місіс Рівери на мить відвисла, перш ніж вона широко усміхнулася з-за прилавка, розмовляючи в цей час по телефону, який затискала між вухом і плечем. — Зачекай секунду, Пеггі.

— Вітаю, місіс Ріверо. — Я усміхнулася і помахала їй привітному знайомому обличчю. — Не уривайте розмову через мене. Я просто заскочила.

— Що ж, я рада тебе бачити! — Вона скосила погляд на телефон. — Ні, не тебе, Пеггі. Щойно зайшла Джорджія! —

Її теплі карі очі знову зустрілися з моїми. — Так, та сама Джорджія.

Я ще раз помахала їй рукою, поки вони говорили далі, а потім пішла до секції романтичної літератури, де купа полиць була присвячена книгам, які написала бабуся. Я взяла її останній опублікований роман і глянула на суперобкладинку, з якої усміхалося її обличчя. У нас були однакові блакитні очі, а своє колись чорне волосся вона перестала фарбувати десь приблизно до сімдесят п'ятого дня народження — через рік після того, як мама вперше залишила мене на порозі її дому.

На фото бабуся була в перлах і шовковій блузці, хоч у житті вона зазвичай була вбрана у брудний комбінезон для роботи в саду та крилатий капелюх, який міг кинути тінь на цілий квартал. Але усмішка на обкладинці була такою ж, як у житті. Я взяла ще одну, більш ранню книгу, щоб подивитися на іншу версію цієї усмішки.

Двері дзенькнули, і за мить у проході за моєю спиною якийсь чоловік з мобільником біля вуха почав переглядати художню літературу.

— Сучасна Джейн Остін, — прошепотіла я, читаючи цитату з обкладинки.

Мене ніколи не переставало дивувати, що в бабусі була найбільш романтична душа, яку я зустрічала, і хоча сама вона була закохана й кохана лише протягом кількох років, проте більшу частину свого життя провела на самоті, пишучи книги про кохання. Навіть коли вона вийшла заміж за дідуся Браяна, вони прожили разом усього десять років, перш ніж його забрав рак. Можливо, жінки в моїй родині були прокляті, коли йшлося про любовне життя.

— Що це, тряся, таке? — голос чоловіка підвищився.

Мої брови злетіли вгору, і я озирнулася через плече. Він тримав у руках книгу Ноа Гаррісона, де — уявіть собі — пара була зображена в класичній позі за мить до поцілунку.

— Так, я не перевіряв свою електронну пошту посеред Анд, тому вперше бачу нове, — говорив він у трубку.

Чоловік ледь не кипів від гніву, коли взяв іншу книгу Гаррісона. Він поклав їх поруч — дві різні пари, проте поза та сама.

Я точно взяла б цю книжку або якусь іншу з цього відділу.

— Та вони ж цілком однакові, от у чому проблема. Що було не так зі старою... Так, я розлючений! Я їхав вісімнадцять годин і, якщо ти забув, перервав свою дослідницьку поїздку, щоб дістатися сюди. Кажу тобі, вони абсолютно однакові. Зачекай, я доведу це. Панянку? — раптом звернувся він до мене.

— Так?

Я трохи повернулася і глянула вгору — дві обкладинки майже торкалися мого обличчя.

— Вони не здаються вам однаковими?

— Так. Одну без проблем можна замінити на іншу.

Я поклала одну з бабусиних книжок назад на полицю і подумки тихенько попрощалася з нею, так само, як робила щоразу, коли торкалася одної з її книжок у магазині. Чи буду я колись менше сумувати за нею?

— Ясно! Та вони не мають здаватися однаковими! — огризнувся чоловік.

Сподіваюся, це стосувалося бідолахи по той бік слухавки, бо, якщо таким тоном він говоритиме зі мною, це не піде йому на користь.

— На захист вашого співрозмовника можу сказати, що всі його книжки здаються однаковими. Відстій, — пробурмотіла я.

Трясця! Слова злетіли з моїх губ до того, як я встигла себе спинити. Гадаю, моя тактовність вимкнулася так само, як і мої емоції.

— Вибачте...

Я повернулася до нього обличчям і повільно зводила погляд угору, поки не побачила дві темні брови, здивовано підняті над такими ж темними очима. Ого!

Мое понівечене серце затріпотіло — як у всіх героїнь бабусиних книжок. Він був найвродливішим чоловіком, якого я бачила в житті, — а як дружина кінорежисера, вже колишня, я бачила їх чимало.

«О, ні, ні, ні. У тебе імунітет до красивих чоловіків», — попереджала логічна частина мого мозку, але я була надто зайнята спогляданням його, щоб дослухатися.

— Вони не здаються однаковими... — моргнув він і проговорив у слухавку: — Я перетелефоную тобі пізніше.

Чоловік узяв обидві книги в одну руку й вимкнув телефон, сховавши його в кишеню.

Він був приблизно мого віку — близько двадцяти дев'яти, можливо, трохи за тридцять, і щонайменше метр вісімдесят заввишки, а його чорне скуйовджене, ніби він щойно встав з ліжка, волосся недбало спадало на засмаглу оливкову шкіру, не сягаючи піднятих чорних брів і неймовірно глибоких карих очей. Ніс у нього був прямий, губи — пишні (і це нагадало мені, як давно мене не цілували), а підборіддя затінював легкий натяк на бороду. Він був якийсь незграбний, ніби виліплений, з багатьма гранями, і, дивлячись на опуклі м'язи на його передпліччях, я могла закластися, що він нерідко бував у спортзалах... і, можливо, спальнях.

— Ви щойно сказали, що вони всі здаються однаковими? — повільно запитав він.

Я моргнула. Точно. Книги. Я подумки дала собі ляпаса за те, що втратила хід думок через гарненьке личко. Лише двадцять хвилин тому я повернула собі власне прізвище, і чоловіки в осяжному майбутньому були викреслені з мєню. Крім того, він був навіть не місцевий. Провів цей чоловік вісімнадцять годин у дорозі чи ні, але його пошиті на замовлення слакси аж кричали про ексклюзив, а рукави білої лляної сорочки були підкочені таким невимушено-неохайним хвацьким способом, що був яким завгодно, але

не недбалим. Чоловіки в Поплар-Гроув не носили штанів за тисячу доларів і не мали нью-йоркського акценту.

— Усе просто. Хлопець зустрічає дівчину, вони закохуються, відбувається якась трагедія, хтось помирає. — Я знизала плечима, пишаючись тим, що не відчуваю жару на щоках, який міг би мене видати. — Додайте трохи драми в залі суду, трохи незадовільного, натомість поетичного сексу, і, можливо, пляжну сцену — і сюжет майже готовий. Якщо вам таке до вподоби, то можна брати будь-яку книжку.

— Незадовільного? — Його брови насупилися, коли він подивився на книжки, а потім знову на мене: — І не завжди хтось помирає.

Гадаю, він прочитав одну чи дві книги Гаррісона.

— Гарзд, нехай у вісімдесяти відсотках випадків. Прочитайте й переконайтеся самі, — запропонувала я. — Тому його книги і стоять на цій полиці, — вказала я на напис загальної художньої літератури, — а не на тій, — тицьнула я пальцем у бік покажчика «Романтична література».

Його щелепа відвисла на мілісекунду:

— А може, у його історіях є щось більше, ніж секс і примарні очікування?

Його привабливість вмить зменшилася на кілька пунктів, коли він отак одразу торкнувся одного з найбільючіших для мене питань.

Я обурилася:

— Романтика — це не про примарні очікування і секс. Це про справжню любов і долання труднощів, те, що можна назвати універсальним досвідом.

Цього мене навчила бабуся і тисячі романтичних історій, прочитаних за мої двадцять вісім років.

— І, очевидно, про задовільний секс, — вигнув він брову.

Я б воліла, щоб моя шкіра не почервоніла від того, як його губи, здавалося, пестили це слово.

— Слухайте, якщо вам не подобається секс або ви відчуваєте незручність, коли жінка виявляє свою сексуальність, демонструючи зацікавленість, то це швидше каже про вас, ніж про літературний жанр, як вважаєте? — Я нахилила голову. — Чи ви проти хепіенду?

— Я обома руками за секс, за те, щоб жінки виявляли свою сексуальність, і за те, щоб усі жили довго й щасливо.

У його голосі з'явилися металеві нотки.

— Значить, ці книги точно не для вас, бо єдине, що вони описують, — це вселенські страждання, — кинула я. — Однак якщо вам подобається саме це, то насолоджуйтеся.

От вам і відмова від статусу Крижаної Королеви. Стою в книгарні й сперечаюся із зовсім незнайомою людиною.

Він похитав головою:

— Це історії кохання. Тут так і написано.

Він узяв одну з книжок моєї бабусі — випадково її обкладинка була проілюстрована бабусиною цитатою. Цитатою. Тією самою, якою її видавець постійно благав бабусю проілюструвати свою книгу, і вона зрештою здалася, тож їм довелося задовольнитися тим, що вона сказала.

— «Ніхто не пише любовні історії так, як Ноа Гаррісон», — прочитала я і скривилася у легкій посмішці.

— У моєму уявленні Скарлетт Стентон була дуже шанованою авторкою любовних романів свого покоління, хіба ні? — На його обличчі заграла смертельно сексуальна усмішка. — Інакше кажучи, якщо вона говорила, що це любовна історія, значить, це була любовна історія.

Як міг настільки нищівно красивий чоловік так сильно мене бісити?

— Я сказав би, що Скарлетт Стентон була найшановнішою романтичною авторкою свого покоління.

Кивнувши головою, я поклала ще одну бабусину книгу на місце й повернулася, щоб піти, перш ніж остаточно

розлючуся на цього хлопця, який тріпав бабусине ім'я так, ніби знав про неї все на світі.

— То до її рекомендацій можна сміливо прислухатися, так? Якщо, наприклад, хлопець хоче почитати любовний роман? Чи ви визнаєте історії про кохання, написані лише жінками? — гукнув він мені вслід.

Це він серйозно? Я розвернулася в кінці проходу, мій гнів вийшов з-під контролю, коли я повернулася до нього обличчям:

— Тільки от ви не бачите суті цієї цитати.

— Про що це ви? — Між його бровами з'явилися дві зморшки.

— Це не оригінальна цитата. — Я подивилася на стелю, намагаючись пригадати її точні слова. — Як там було... «Ніхто не пише болісну, депресивну вигадку, замасковану під любовні історії так, як Ноа Гаррісон». Видавець просто відредагував її для привабливої обкладинки.

Я зайшла надто далеко. Я майже чула голос бабусі в голові.

— Що?

Він, мабуть, став просто під флуоресцентною лампою, але мені здалося, що його шкіра зблідла.

— Слухайте, це відбувається постійно, — зітхнула я. — Не знаю, чи ви помітили, але тут, у Поплар-Гроув, усі ми добре знали Скарлетт Стентон, а вона ніколи нічого не приховувала. — (Мабуть, це спадкове). — Якщо я правильно пам'ятаю, вона казала, що він мав хист до описів і... любив алітерації, — це було найприємніше, що вона казала. Їй не подобався не його стиль, а самі історії.

М'яз на його щелепі смикнувся.

— Так, мені справді подобаються алітерації в моїх любовних історіях. — Він пройшов повз мене, несучи обидві книжки до каси. — Дякую за відгук, міс...

— Елсворт, — автоматично відповіла я, легенько здригнувшись, коли це прізвище злетіло з моїх вуст. Адже воно було в минулому. — Насолоджуйтесь вашими книгами, містере...

— Мореллі.

Я кивнула й пішла геть, відчуваючи, як він поглядом проводжає мене до дверей, поки місіс Рівера пробивала для нього обидві книги.

А я ж просто хотіла трохи спокою. Що найгірше в цій дрібній сутичці? Можливо, він мав рацію, і книги, які писала бабуся, справді були нереалістичними. Єдиною щасливою жінкою, яку я знала, була моя найкраща подруга Гейзел, але, оскільки вона була одружена менш ніж п'ять років, її думку навряд чи можна було б вважати об'єктивною.

Через п'ять хвилин я заїхала на нашу вулицю, проминувши «Котедж Грентема», — це був найближчий бабусин об'єкт нерухомості з тих, що вона здавала в оренду. Він здавався порожнім, і це було вперше відтоді, як... та взагалі вперше. До Брекенриджа було всього пів години їзди, тобто будинки тут довго не стояли порожніми.

Дідько! Я не домовилася про зустріч із розпорядником нерухомості. Про це, мабуть, було в одному з десятків неслуханих голосових повідомлень або, можливо, в одному з тисячі непрочитаних електронних листів. Принаймні голосова пошта перестала приймати нові повідомлення, але електронні листи й далі накопичувалися. Я мусила взяти себе в руки. Решті світу було байдуже, що Деміан розбив мені серце.

Я підїхала до будинку, у якому виросла, і припаркувалася. На заокругленій підїзній доріжці вже стояла орендована машина.

Мама, мабуть, уже тут. Виснажлива втома розросталася, накриваючи мене з головою.

Я вирішила зайнятися валізами потім, але прихопила сумочку, перш ніж підійти до вхідних дверей будинку в колоніальному стилі, збудованому сімдесят років тому. Квіти зникли. Де-не-де вигулькували багаторічні рослини, але всі вони відверто посохли, а на клумбах, які зазвичай майоріли вздовж доріжки в цю пору року, не було яскравих сплесків кольору.

В останні кілька років, коли мама була надто тендітною, щоб проводити стільки часу навколішках, я прилітала, щоб допомогти бабусі з посадками. Не скажу, що Деміану бракувало мене... хоча тепер я знала чому.

— Агов? — покликала я, входячи до передпокою.

Мій шлунок закрутило від затхлого запаху попелу в повітрі. Вона курить у бабусиному будинку? Паркет мав такий вигляд, ніби його не мили із зими, а на столі у фое лежав товстий шар пилу. Бабуся озвіріла б, якби побачила свій дім у такому стані. Що сталося з Лідією? Я попросила бабусиного бухгалтера, щоб він продовжував платити зарплату її хатній робітниці.

Двері у вітальню прочинилися, і з'явилася мама, одягнена для зустрічі. Її усмішка на тисячу мегават сповзла з обличчя, коли вона побачила мене, але миттєво стала ще ширша.

— Джиджи!

Вона розвела руки й обійняла мене з двосекундним поплескуванням по спині, яке значною мірою визначало наші стосунки.

Боже, я ненавиділа це прізвисько.

— Мамо? Що ти тут робиш?

Я поставила запитання м'яко, аби не довести її до істерики.

Вона напружилася та зробила крок назад, її усмішка почала вгасати:

— Ну... я взагалі-то чекала на тебе, люба. Знаю, втрата бабусі була сильним ударом, а тепер, коли ти лишилася ще й без чоловіка, я подумала, що тобі може знадобитися м'яке місце для приземлення.

Вираз її обличчя був сповнений співчуття, коли вона оглядала мене з ніг до голови, легенько притримуючи за плечі. Вона закінчила свої оглядини ледь помітно піднятою бровою:

— Ти, безумовно, маєш вигляд людини, у якої розбите серце. Знаю, зараз тобі важко, але, присягаюся, наступного разу буде легше.

— Я не хочу, щоби був наступний раз, — тихо зізналася я.

— Як і всі ми. — Її погляд став м'яким — такого я раніше ніколи на собі не відчувала.

Мої плечі опустилися, і потужний захист, який я будувала роками, дав тріщину. Можливо, мама перегорнула сторінку і почала новий розділ. Минуло багато років відтоді, як ми по-справжньому проводили час разом, і, можливо, ми нарешті досягли тієї точки, коли можемо...

— Джорджіє? — запитав чоловік крізь прочинені французькі двері. — Він тут?

Мої брови злетіли до небес.

— Крістофере, можна тебе на секунду? Моя донька щойно повернулася додому.

Мама подарувала йому усмішку на мільйон доларів, яка причарувала перших її чотирьох чоловіків, потім узяла мене за руку й потягла на кухню, перш ніж я встигла зазирнути у вітальню.

— Мамо, що відбувається? І не намагайся мені брехати. Будь ласка, просто будь чесною.

Вираз її обличчя змінився, і це нагадало мені, що її здатність змінювати плани на льоту поступалася лише її емоційній недоступності. Вона досягла вершин і в тому і в іншому.

— Я укладаю ділову угоду, — сказала вона повільно, ніби обдумуючи свої слова. — Немає підстав для хвилювання, Джиджи.

— Не називай мене так. Ти ж знаєш, я ненавиджу це. Джиджи була маленькою дівчинкою, яка занадто багато

часу дивилася у вікно на ліхтарі заднього двору, а я вже виросла... Ділову угоду?

Я пильно подивилася на неї.

— Усе це сталося, поки я чекала на твій приїзд додому. Невже в таке важко повірити? Хіба мене можна засуджувати за те, що я намагалася бути хорошою матір'ю?

Вона підняла підборіддя і швидко моргнула, її губи ледь помітно стиснулися, ніби я завдала їй болю.

Та я на це не купилася.

— Звідки він знає, як мене звати? — Щось тут було не так.

— Усі знають, як тебе звати, завдяки Деміану. — Мама ковтнула слину й провела рукою по своєму ідеальному зібраному у французький пучок волоссю. Вона брехала. — Я знаю, що тобі боляче, але щиро вважаю, що є шанс повернути його, якщо правильно розіграти наші карти.

Вона намагалася послабити мою пильність. Я з усмішкою кинулася повз маму до вітальні.

Двоє чоловіків схопилися на ноги. Обидва були в костюмах, але той, що зазірав у двері, здавався на двадцять років старшим за іншого.

— Даруйте за неввічливість. Я Джорджія Елс... — Чорт! Я прочистила горло: — Джорджія Стентон.

— Джорджія? — Старший чоловік зблід. — Крістофер Чарльз, — повільно промовив він, його погляд кинувся до дверей, крізь які увійшла моя мати.

Ім'я допомогло мені впізнати його. Бабусин видавець. Він був видавничим директором, коли вона випустила свою останню книгу близько десяти років тому у віці дев'яноста одного року.

— Адам Фейнголд. Приємно познайомитися з вами, міс Стентон, — кивнув другий, молодший.

Обидва здавалися неймовірно блідими, майже попелястими, переводячи погляд з моєї матері на мене.

— А тепер, коли всі представилися, чи не випити нам, Джиджи? Я принесу тобі щось.

Мама кинулася до мене з простягнутою рукою.

Я проігнорувала її та сіла у велике крісло з широкою спинкою — єдине у вітальні, — занурившись у звичний комфорт.

— І що саме видавець моєї видатної бабусі робить аж у Поплар-Гроув, у Колорадо?

— Звичайно, вони тут, щоб підписати просту угоду щодо книжки.

Мама обережно сіла на найближчий до мене край дивана й поправила сукню.

— Про яку книгу мова? — запитала я безпосередньо в чоловіків.

У мами було багато талантів, але письменницького дару серед них не спостерігалось, а я бачила достатньо угод щодо книжок, щоб знати, що видавці просто так не стрибають у літаки заради розваги.

Крістофер та Адам розгублено перезирнулися, тому я повторила своє запитання:

— Що це за книга?

— Здається, вона без назви, — обережно відповів Крістофер.

Кожен м'яз у моєму тілі стиснувся. Наскільки я знала, була лише одна книга, яку бабуся не назвала й не продала. Мама б не посміла... правда?

Він важко ковтнув і глянув на мою матір:

— Ми просто поставимо решту підписів і заберемо рукопис. Ви ж знаєте, Скарлетт не любила комп'ютери, а ми не хотіли залишати щось настільки цінне, як єдиний у світі оригінальний рукопис, на ласку богів доставки.

Вони вимушено розсміялися, і до них приєдналася мама.

— Про яку саме книгу мова?

Цього разу я запитала у мами, і в моєму шлунку щось стиснулося.